

Ježkovy oči 2019/2020

Právě končící školní rok můžeme díky víc jak třem měsícům trvajícím karanténnímu přesunu ze školních lavic do online světa vyučování rozhodně označit za nestandardní. Avšak na úrovni školního časopisu se nám to nikterak nepodepisuje.

Letos se v něm se čtenáři a školou loučí sice Jen Nela, ale svými velmi kvalitními příspěvky ji podpořila Eve a Tom. Co do počtu textů není vydání tak rozmanité, o to víc si užijete jejich obsah a úroveň.

Nela Mudrová - životopis

Zdravím! Jmenuji se Nela Mudrová, bude mi letos sedmnáct let, a jelikož jsou toto moje historicky první takto psané Ježkovy oči, tak mě nenapadlo nic jiného než vám v nich napsat něco o sobě.

Začala bych svojí zrakovou vadou, protože když chodím do školy pro zrakově postižené, tak vás toto bude zajímat asi nejvíce!

Když jsem se narodila, hrozila mi slepota na obě dvě oči a aby se to nějakým způsobem zachránilo, museli mi operovat pravé oko, na kterém zůstaly jizvy a ty mi doteď brání v celkovém vidění.

V roce 2013 jsem dostala do toho oka glaukomový zákal a přestala jsem na něj vidět. Ze zbytků zraku se stalo jen vnímání světlocitu.

Chodila jsem do školy na Kladně, kde jsem byla pouze tři roky, protože nová paní ředitelka řekla, že tam chce mít nejchytřejší děti, což v podstatě není možné, protože nikdo není nejchytřejší na světě...

Přestoupila jsem tedy na jinou školu, která nebyla logopedická, kam jsem dřív chodila a kde nás bylo pět až osm. Přestoupila jsem na normální školu, kde jsem měla kvůli své zrakové vadě i asistentku. Totálně jsem se na té škole uzavřela do sebe a s nikým jsem nemluvila několik let.

Poznala jsem, jací jsou lidi, a to mě od nich vzdálilo ještě víc, než jsem to kdy cítila. Stal se ze mě introvert, ale našla jsem si tam asi tři nebo čtyři kamarády, které zde nebudu zmiňovat kvůli ochraně soukromí.

Jednoho přece jenom ale zmíním. Jmenuje se Vojta a je to můj dlouholetý kamarád z té školy, se kterým se bavím doteď a občas se i navštívíme.

Oba dva jsme byli (aspoň teda z mého pohledu) utlačováni kolektivem, protože jsme měli trochu jiné rysy chování, které nás odlišovaly od ostatních.

V té době, konkrétně 17. února 2013 jsem si vytvořila svůj první YouTube kanál, kam jsem začala nahrávat videa tím stylem, že jsem natáčela počítačovou obrazovku telefonem a za dva či tři roky jsem se nějakým zázrakem dostala na 209 odběratelů.

Poté jsem s tím ale sekla a o pár měsíců později si udělala druhý kanál, na kterém mi vadilo, že jsem na něj začala natáčet o pár dní později, než jsem si ho založila. Odstranila jsem ho tedy a založila si třetí, na který mi dal jeden chlapec falešných dvacet nebo třicet odběratelů, abych přesáhla sto odběratelů. To se mi také nelíbilo, a proto jsem ho taktéž odstranila a založila si svůj čtvrtý kanál, který nese úplně stejný název, jako moje předešlé kanály **Nelinka 55**.

Vytvořila jsem ho 1. 4. 2018 a svoje první video nahrála 2. 4. 2018. V tuhle chvíli se zde mísí dvě věci dohromady.

V roce 2017 jsem si už několikrát na své minulé škole říkala, že chci z té školy odejít, ale pořád jsem se rozhodovala, zda to udělat, jelikož byl přede mnou poslední rok základky. Nakonec jsem se někdy na konci roku rozhodla, že to řeknu mámě. Začaly jsme hned hledat novou školu a našly Školu Jaroslava Ježka. Někdy v únoru jsem tam byla na zkoušku po dobu tří dnů a velmi se mi tam zalíbilo. Rozhodla jsem se, že do této školy nastoupím. Potkala jsem tam tři super lidi: Marušku, Barču a Mariku, se kterými se bavím doteď.

Dovolím se vrátit ještě do roku 2017 na pár okamžiků.

Jednoho dne jsem projížděla YouTube a narazila na kanál **Otevřete Oči**. Je to křesťanský kanál, a jelikož jsem nevěřila v Boha, ignorovala jsem to a sledovala jsem si svoje věci. Pak jsem na to narazila podruhé, tak mi to přišlo nějaké divné a klikla na to.

Nepamatuji si bohužel, jaké bylo úplně první video, co jsem na tomto kanálu viděla. Bohužel kanál 3x smazali kvůli porušení autorských práv, teď existuje čtvrtý kanál, na který se aktivně natáčí, ale už ho neodebírám, protože mám jiné zdroje, ale k těm se dostanu později.

Jak jsem tak sledovala ta videa, řekla jsem si v hlavě, že pokud Bůh existuje, tak mi stačí jediný důkaz a uvěřím Mu.

Důkaz se mi začínal dostávat hned od začátku, ale věřila jsem tak napůl. Chvilí trvalo, než jsem ho objevila.

Jako křesťané věříme tomu, že je jeden Bůh ve třech osobách - v Otci, Synu a Duchu Svatém.

Ti tři jsou jedno, jako i my jsme tělo, duše a duch, tak Bůh je Otec, Syn i Duch Svatý, my jsme též trojjediní, jako je Bůh trojjediný.

Naše tělo je hmotné a viditelné. Naše duše je náš charakter, je neviditelná a přebývá v nás. Náš duch nám slouží k tomu, abychom mohli vnímat Boží přítomnost a spojovat se s Bohem nejrůznějšími způsoby.

Jedna podobná věc se mi stala a považuji ji za důkaz Boží existence. Na začátku své víry, když jsem řekla Bohu ve své hlavě, že pokud existuje, ať mi dá jeden důkaz, a to mi bude stačit na to, abych uvěřila úplně. On mi ho dal, ale dal mi ho pro mě velmi neobvyklým způsobem, a to pocitováním Ducha Svatého ve své blízkosti. Prostě takový ten pocit, když si myslíte, že kolem vás nebo za vámi někdo nebo něco je, a přitom tam nikdo není a cítíte kolem sebe Božího Ducha. ❤️

Po čtyřech měsících jsem uvěřila v Boha úplně a po asi dalších dvou či třech jsem přijala Pána Ježíše Krista do svého života a v současnosti jsem na tom tak, že všechno, co se mi děje, ať už v dobrém či špatném odevzdávám Jemu, protože On mě zná nejlíp a ví, co je pro mě nejlepší.

V rychlosti se vrátíme do děje, konkrétně do 1. 8. 2018, kdy jsem si vytvořila svůj YouTube kanál **Nelinka 55**, na kterém mám už přes 525 odběratelů.

Ve Škole Jaroslava Ježka jsem potkala ty, o kterých jsem psala v řádcích nahoře. Ale přece jenom... s Maruškou jsem trávila nejvíce času a ještě více na škole v přírodě.

Proběhla moje první historická škola v přírodě, na kterou jsem se těšila. Na mé druhé základní škole jsem už byla na ŠvP, ale byla jsem tam nešťastná jako v té škole vůbec.

S Maruškou jsme byly nejlepší kamarádky a na ŠvP jsme se ještě víc sblížily a povídaly si o všem možném. Trávily jsme spolu dvě nebo tři hodiny skoro každý den na houpačkách. Jelikož jsem už věřila v Boha, tak jsem si tam občas zazpívala nějakou tu chválu, povídaly jsme si s ostatními kolemjdoucími a probíraly nejrůznější věci.

Dne 14. 6. 2018 jsem s Maruškou šla do koupelny a jako prvnímu člověku jsem řekla to, že věřím v Ježíše Krista. Přisahám vám, co to čtete, že jsem si před dvěma dny představila, že jí to řeknu a ona mi řekne, že také věří a obejmeme se navzájem. Do nejmenšího detailu se to vyplnilo, Bůh vyslyšel můj sen. Když jsem jí to řekla, objala mě. Připadala jsem si, jako by mě objímal sám Bůh. V té chvíli se mi dostalo v životě asi největší Boží přítomnosti. Neříkám, že jsem neprožila už větší Boží přítomnost skrze Ducha, ale tato byla do roku 2018 moje největší.

Závěrem bych chtěla říct to, abychom dávali šanci novým věcem, jako je například Bůh, protože kdybych já nedala Bohu šanci, tak... kdo ví, jak bych se dneska chovala... Neříkám, že je povinné hned teď uvěřit v Boha díky mému svědectví, ale nezlobila bych se. Bůh nás všechny miluje a dal za nás život na kříži, abychom my mohli být s Ním smířeni a abychom obdrželi věčný život, který je nám zaslíben v Božím Slově - Bibli.

Doufám, že se vám můj životopis líbil, a snad někdy příště, ahoj! 🙌😊😁

Evelína Bláhová - Vzpomínky, aneb to nejlepší z roku 2019

V tomto roce jsem sice nebyla u moře, ale zato jsem prožila spoustu krásných zážitků s přírodou a přáteli. Některé zážitky byly úsměvné, některé byly dost únavné a zažila jsem mnohé útrapy a trampoty, ale některé zážitky byly dokonce nádherné a dojemné. O tom všem bych Vám teď chtěla vyprávět.

Školní výlet

Asi bych začala jedním z nejkrásnějších zážitků, kterým byl školní výlet. I když to byly pouhé dva dny (26 a 27. 6.), překypovaly tyto dny zážitky, až moc.

Na školním výletě je všechno jinak. Nikde žádné učení, písemné práce a hromady domácích úkolů jsou už také ty tam a nastává ta nejkrásnější část roku, doba, kdy léto je ještě mladé a prázdniny tak rychle neutíkají.

Vyrazili jsme ve středu 26. června, bylo nás celkem asi dvacet pět i s učiteli. Z učitelů s námi jela paní Výmolová, paní Machová, paní Hrušková, pan Raška a paní Vondřejcová.

Ráno mě babička vypravila se dvěma batohy, naplněnými až po okraj oblečením a „důležitými věcmi“, svačinou a třemi krabičkami se zeleninou. Vyrazili jsme na hlavní nádraží, odkud jsme vyjeli vlakem do Brna. Ve vlaku byla klimatizace a my jsme se třásli zimou, ale vzít si mikinu, to nás tenkrát ani nenapadlo. Cestou jsem ostatním účastníkům výletu, i učitelům, nabízela mrkev, jablko a domácí salát, který babička ráno vytrhla ze záhonku, protože toho bylo opravdu víc než dost.

Když jsme přijeli do Brna, jeli jsme ještě kousek cesty tramvají, až jsme dorazili na Pisárky, kde jsme se ubytovali na tamějším internátu.

První dojmy z internátu nebyly příliš příjemné. Všude bylo hrozné vedro a na toaletách chyběl toaletní papír a v koupelnách ručníky či papírové utěrky.

Na pokoji byla ta nejlepší parta lidí, jakou jsem si kdy mohla přát. Pokoje byly dva, odděleny dveřmi a se společnou koupelnou. V první místnosti byla Barča a Nela Franková, ve druhé pak já s paní Výmolovou.

Krátce po příjezdu jsme vybalovali věci. Já jsem si kupříkladu musela obalit povlakem na polštář kostku molitanu, které se prostě polštář říkat nedá. Jak se tam s tím hrozným kvádrem peru a snažím se mermomocí zapnout ty knoflíky, tu náhle vtrhne do pokoje paní Machová, ukazující mi překrásný exemplář samice kobylky zelené, kterou s panem Raškou chytili v koupelně. Potácela se ve sklenici podložené malým talířem. Vypustily jsme ji otevřeným oknem a ona lehounce vylétla ven.

Po tomto nádherném zážitku jsem dobojovala s „polštářem“ a šla jsem na oběd. Měla jsem buchtičky s krémem, protože z jistých důvodů nejím kuřecí maso.

Po obědě jsme si sbalili věci a šli jsme na tu nejhorší túru v mém dosavadním životě. Tramvají a autobusem jsme se dostali do vesnice zvané Prace, odkud jsme vyrazili vzhůru po Prateckém kopci, směrem k Mohyle míru a muzeu bitvy u Slavkova. Bylo takové vedro, že jsme se museli polívat vodou, naštěstí nás pozvala dál nějaká paní, a zatímco si děvčata ze skupiny chovala její miminko, ona nám zatím doplnila zásoby vody a šlo se zase dál. Říkám Vám, ta cesta byla strašná! V tak úmorném vedru jsem ještě nešla. Kopec nebyl nijak prudký, ale dlouhý a jít mezi kukuřičnými poli, kde nejsou žádné stromy, a tudíž ani žádný stín, no uznejte, že to nebylo nic příjemného.

Konečně jsme tam dorazili a já jsem musela ještě před muzeem odpočívat a teprve potom jsem se s paní Machovou připojila k prohlídce.

Po návratu na internát jsem se navečeřela, (Měla jsem mimochodem zeleninový salát s vejcem) a pak jsme poseděli s bývalými žákyněmi naší školy, se kterými si pamětníci popovídali. Po tomto hezkém večeru jsme šli všichni spát. Večer byl tichý, klidný, jen rorýsi za soumraku létali nad městem a svým hvízdáním jako by dávali všem najevo: „Už je večer a všechno má jít spát.“ Dlouho do noci venku cvrčely kobylky a já jsem paní Výmolové dlouho, dlouho vypravovala o rorýsech, vlaštovkách, vlhách a dalších překrásných ptácích, až z toho dočista usnula. Vzbudila jsem se uprostřed noci. Nejspíš zimou, protože jsem se večer odkopala, neboť všude bylo hrozné horko. Nyní bylo příjemně, kobylky již necvrčily, snad bylo na ně příliš chladno, snad se jim už koncertovat nechtělo, kdo ví. Venku bylo ticho, žádné auto, žádný hluk a ruch nočního města, jen ticho a tichý, neznámý šum, ozývající se odkudsi. Když tu náhle do toho šumu a nočního ticha zaznělo jasné: „Pětpeněz-pětpeněz!“ Nejdříve jsem to poslouchala a myslela jsem si, že se mi jen něco zdálo. Až pak mi došlo, křepelka, ale kde by se tu vzala. Otočila jsem se v posteli a z toho přemýšlení, kde se tu ta křepelka asi bere, jsem usnula.

Ráno mě částečně probudil ptačí zpěv. To halasné volání černohlávků, pěnkav a kosů, jásavé vítání nového dne koňadrami a čipčavá, všudypřítomná a až vtíravá písnička budníčků, byla občas přehlušena monotónním houkáním zahradních hrdliček a houkavým hlasem holuba hřivnáče. Ale nejvíce mi ráno zpříjemnila paní Výmolová, když mi ráno řekla krásně: „Dobré ránko, Eve.“ Ta věta zazněla tak čistě a krásně, jak jsem ještě nikoho mluvit neslyšela. Potom jsem se oblékla a šla jsem pro změnu na snídani. Po ní následovalo spěšné balení věcí a poté jsme vyrazili směrem k našemu novému cíli, kterým byla Kateřinská jeskyně a jeskyně Punkevní.

Zakrátko jsme dorazili k restauraci, která byla ještě zavřená. Mně na první poslech zaujaly cvrčivé hlasy mláďat rehka domácího a hned jsem se pídila po tom, kde mají hnízdo.

Skutečně jsme ho s pomocí paní Vondřejcové, která se později ukázala jako velká milovnice a obdivovatelka přírody, našli. Na trámu v hnízdě seděla tři už dost velká mláďata.

Poté k nám přiletěl pěnkaváček, aby hlasitě zazpíval svou jásavou píseň, kterou oživuje přírodu již od začátku předjaří.

Tentokrát nám počasí přálo. Slunce sice svítilo, ale nebylo už takové horko. Jednak to bylo způsobeno tím, že jsme šli částečně lesem, jednak že se po nebi přehnal sem, tam nějaký ten mráček. Cestou se paní Vondřejcové podařilo chytit do ruky babočku kopřivovou, která chtěla usednout Pavlovi na kalhoty.

S Barčou jsme si daly na lavičce zmrzlinu a pak jsme všichni šli ke Kateřinské jeskyni. Tam jsme na sebe navlékli teplé oblečení a na schodech před vstupem do jeskyně nás paní Vondřejcová společně vyfotila. Kryštof nejdříve protestoval, že s těmi modrými vlasy, které mu nabarvily kamarádky, se fotit nemůže, ale nebylo mu to nic platné.

Kateřinská jeskyně pro mě byla opravdu velkým zážitkem. Dokonce jsme všichni zpívali písničku, Krásná růže v sadu kvetla, přičemž při druhé sloce, kde se zpívá, vykrad jsem se v noci z domu krásnou růží uloupit, měsíček mi svítil k tomu, když mě chytanou, budu bit, jsme měli všichni takové „okno“, že jsem celou situaci musela zachránit.

Poté jsme šli na vláček, který nás dovezl až k Punkevním jeskyním. Venku bylo krásně. V lesích zpívali střízlíci a nad skalami se ozývalo hlaholivé poštolčí: „Kli-kli-kli-kli!“

V jeskyních bylo krásně. Asi největší zážitek jsem zažila na dně propasti Macocha, kde do šumící vody a vlhkého vzduchu zazněl shora znějící hlas konipase horského, což spolu s ostatními vjemy utvářelo dojem tropického deštného lesa. V tu chvíli jsem si uvědomila, že naše příroda je také krásná a jedinečná a že když chcete poznat opravdovou exotiku, nemusíte za ní cestovat až na kraj světa.

Poté jsme jeli lanovkou až k hornímu můstku Macochy, což bylo také velice vzrušující.

Pak jsme šli do restaurace, kde jsem si dala vepřové s pepřovou omáčkou a hranolky a k tomu nějakou limonádu podobnou kofole. Pak jsme šli na nádraží. Nela si vysílačkou zkoušela, jaký jede právě vlak, a my jsme se smáli tomu, jak ta tabule mluví pořád to stejné a jak neumí skloňovat číslovky řadové. Z vlaku mám jeden velmi nepříjemný zážitek. Spadla jsem na schůdkách na kolena a docela nehezky jsem se tam vysekala. Ty modřiny bolely jako šílené a já nadávala a skuhrala na celý vlak. Ty modřiny mi zůstaly až skoro do polovičky července. Cesta vlakem byla poklidná. Bára s Martinem si zpívali a já jsem trávila čas povídáním si s Nelou a s paní Výmolovou. Však byl také předposlední den před vysvědčením a prázdniny pomalu začínaly.

Na nádraží si mě vyzvedla babička a domů nás odvezl Honza. Cestou jsem mu vyprávěla o tom, co jsem během těch dní, až po okraj naplněných zážitky, všechno prožila a co jsem všechno zkusila.

Když tak o tom píš, vybavuje se mi okamžik za okamžikem, jakoby to bylo dnes a ne už v minulém školním roce. Říkám Vám, byly to dny krásné a myslím si, že okamžiky, které jsem tam prožila, si budu pamatovat celý svůj život, protože pro takové okamžiky se žije.

Tomáš Hron - Jak jsem málem naletěl na podvodnou reklamu, aneb důvěřuj, ale prověřuj

Jednoho úterního večera jsem seděl u počítače a marně jsem přemýšlel, o čem napíšu domácí úkol do mediální výchovy. Brouzдал jsem všemi seriózními i neseriózními zpravodajskými weby a snažil jsem se najít nějakou zprávu, na které by se dalo dobře ukázat, jak je důležité si ověřovat informace. Najednou mě však od mého hledání odtrhl odkaz na tento článek, který se mi zobrazil mezi články na portálu idnes.cz. "To zní docela

zajímavě, to si přečtu.” řekl jsem si a kliknul jsem na odkaz. V tu chvíli jsem netušil, že právě o tomto článku budu o několik desítek minut později psát domácí úkol.

“V zimě roku 2020 se na Evropském kardiologickém kongresu stalo něco neuvěřitelného. Celé publikum 10 minut ve stoje tleskalo mladíkovi na pódiu. Byl to Marek Horák - český student. Byl to on, kdo navrhl použití jedinečného vzorce, který dokáže vyléčit hypertenzi a zabránit mozkové mrtvici nebo infarktu v důsledku vysokého tlaku.”

Těmito slovy onen článek začíná a já při jejich čtení začínám mít pocit, že třeba není vše úplně ztracené a že se najde i v Česku někdo, kdo myslí na lidi ve špatném zdravotním stavu, a dokonce pro ně vyvinul lék, který funguje. Mám z toho sice trochu divný pocit a něco se mi na tom nezdá, ale je to přece z Idnesu a tam se většinou fake news neobjevují. Ano, když Idnes píše např. o svém majiteli Andreji Babišovi, občas i zde dojde k nějakému překroucení faktů, ale proč by lhali v článku o talentovaném sedmnáctiletém českém studentovi? Čtu dál.

“Horák měl skvělý nápad a české vědecké struktury se ujaly jeho implementace. Na vývoji léku se podíleli odborníci z Národní univerzity, ústavů, laboratoří a mnoho dalších. Přípravek již byl vytvořen a vykazuje vynikající výsledky.”

Moment, co je to Národní univerzita? A kde se nachází? Přiznám se, že o žádné Národní univerzitě v Česku jsem ještě neslyšel, ale třeba za to může jen moje neznalost anebo je to prostě jen překlep. Nad tímto odstavcem je ale i fotka onoho studenta, takže dezinformace to určitě není. Anebo snad je? Dále v článku najdeme rozhovor s tímto studentem, ve kterém se dozvíme mimo jiné to, že lék začal vyvíjet kvůli tomu, že jeho matka a babička zemřely na vysoký krevní tlak a on se rozhodl, že začne studovat problémy s ním spojené, že nějaký americký farmaceutický holding od něj chtěl lék odkoupit za 35 milionů dolarů, ale on se rozhodl, že jim ho neprodá a musel si, chudák, změnit telefonní číslo, protože mu stále volali lidé s nabídkami

na odkoupení jeho léku, nebo že na výrobě tohoto léku se podíleli ti největší experti, především nejznámější česká kardioložka a rektorka Národní lékařské univerzity Michaela Babincová. Opět absolutně netuším, kde je Národní lékařská univerzita ani kdo je Michaela Babincová, za to ale asi může to, že se o zdravotnictví tolik nezajímám. V článku ale nacházím stále více překlepů, gramatických chyb a jmen lidí, která jsem ještě nikdy neslyšel. A mou důvěru nevzbuzují ani různá v článku uvedená tvrzení o tom, jak jsou léky v lékárnách nebezpečné a měly by se brát až jako poslední možnost. Ano, uznávám, že některé léky asi nejsou úplně ideální, ale určitě existuje mnoho účinných léků, které člověku mohou pomoci se vyléčit. A navíc podobná tvrzení většinou slyšíme spíše z úst různých šarlatánů, nečekal bych je od studenta Národní univerzity, pokud tedy vůbec nějaká taková univerzita existuje. Ještě více nedůvěřivý začínám být při čtení dalších odstavců. Zjišťuji, že student Marek Horák se rozhodl neprodávat svůj lék v lékárnách, nýbrž pouze na internetu. Dokonce v rozhovoru zmínil jeho název (Detonic) a dokonce je tu i upozornění od editora článku:

“POZOR! AKTUALIZACE! Vzhledem k velkému počtu objednávek a nedostatku výrobní kapacity byl výrobce nucen omezit dobu trvání akce! Zúčastněte se losování a získejte lék se slevou, dokud je čas! Náš webový portál daruje možnost získat slevu na Detonic. Stiskněte Spin a mějte štěstí. Pokud se vám bude dařit, získáte zboží se slevou. Hodně štěstí!”

Tohle už je opravdu divné. Nezdá se mi, že by Idnes dělal reklamu na jakýsi zázračný lék a že by ho prodával na svých stránkách. Schválně si přečtu diskusi pod článkem, ať vidím, co na to říkají ostatní.

“Objednal jsem si Detonic, ale ne pro sebe, pro babičku - má problémy s tlakem. S internetem není „kamarád“, takže jsem jí musel objednat já. Pomohlo jí to 100%, i když problémy byly dlouhodobé a celkové – užívala léky mnoho let. Ale teď je z ní úplně jiný člověk, má spoustu energie, zase začala chodit na

procházky! Všichni se mě ptají - kde jsem našel takový zázračný přípravek),” píše například uživatel Jan Baar.

A jistá Hana Staňková zase napsala:

“Poslední 3 roky to u mě s tlakem byla katastrofa. Kolísal nahoru dolů! A spasením byl Detonic. Upřímně – nevěřila jsem tomu, ale přesto jsem se rozhodla to zkusit. Co mohu říci, výsledek jsem cítila po první dávce - tlak během dne nikdy nevyskočil (neměl jsem tak skvělý tlak už hodně dlouho)! Po absolvování celé kúry hypertenze úplně zmizela. Nyní si užívám života. Děkuji za přípravek!”

Tak tohle určitě není idnesovská diskuse, když se zde nepíše nic o střílení uprchlíků, o tom, že za všechno může Miroslav Kalousek a ani o tom, jak je Andrej Babiš skvělý. Myslím, že nastal čas ověřování.

Pojďme se nejprve podívat, jestli jsme vůbec na Idnesu. Aha, tak nejsme. Jsme na nějakém webu lifeblg.ru. To nezní moc důvěryhodně. Jak jsem se ale z českého zpravodajského serveru dostal na nějaké podivné ruské stránky, o kterých jsem nikdy před tím neslyšel? Odpověď je velmi jednoduchá, jednalo se o reklamu. Odkaz na tyto stránky se sice nacházel mezi články na Idnesu, nevšiml jsem si ale malého nápisu “reklama” vedle něj. Problém je však v tom, že článek se tváří zpravodajsky a toho, že jde o reklamu, si nemusí všimnout například spoustu seniorů, kteří si poté lék objednají.

Třeba bude ale informace o zázračném českém dítěti pravdivá a lék bude opravdu fungovat. Pojďme to zjistit. Když je tak známý, bude asi stačit do Googlu zadat jeho jméno, tedy Marek Horák.

To je ale zvláštní. Kromě několika profilů na sociálních sítích a obchodních rejstříků jsem nenašel skoro nic. Podařilo se mi sice najít informace o nějakém lékaři Marku Horákovi na webu znamylekar.cz, to bude ale nejspíš někdo jiný, je totiž vysoce nepravděpodobné, že by mělo sedmnáctileté dítě titul MUDr. a že by se živilo jako diagnostik. A navíc, kdyby byl opravdu známý, určitě by se o něm dalo najít mnohem více informací. Máme tu ale přece jeho fotku a díky skvělé funkci Googlu

můžeme tento obrázek vyhledat Googlem a najít vizuálně podobné obrázky. Tak pojdme na to, třeba toho Marka Horáka najdeme.

Zkopírujeme si URL adresu obrázku a přejdeme na tuto stránku. Zde poté vložíme zkopírovanou adresu do vyhledávacího pole, zmáčkne enter a po chvíli se objeví výsledky. Pro uživatele prohlížeče Google Chrome je tento proces ještě jednodušší. Stačí si na stránce najít obrázek, kliknout na něj pravým tlačítkem myši, nebo na něm vyvolat kontextovou nabídku a zvolit možnost Vyhledat obrázek pomocí vyhledávače Google. Jelikož Chrome používám, použiji právě tento způsob. Zobrazilo se mi docela dost výsledků. Hned prvním z nich je status z nějaké ukrajinské facebookové stránky. Ukrajinštinu ani ruštinu však příliš neovládám, proto musím použít Google překladač. Jeho překlady sice nejsou vždy přesné, můžeme z nich však alespoň pochopit kontext. Přeložený text zní takto:

“Ukrajinský zázračný student získal nejvyšší lékařskou cenu země za objevení způsobu, jak zacházet s tlakem a zabránit předčasnému úmrtí na cévní mozkovou příhodu nebo infarkt.

Na jaře roku 2019 se neuvěřitelné stalo na Evropském kardiologickém kongresu. Celé publikum, které stálo 10 minut, tleskalo muži, který byl u tribuny. Byl to Pavel Melnyk - ukrajinský student. Byl to on, kdo navrhl použití jedinečného vzorce, který dokáže léčit hypertenzi a zabránit mozkové mrtvici nebo infarktu v důsledku tlaku.

Melnyk navrhl skvělý nápad a jeho implementace se ujala vědeckých struktur Ukrajiny, Specialisté z Ústavu srdce, Národní univerzity, Bogomolets, Výzkumný ústav kardiologický. Lék vyvíjel Strazhesko a řada dalších odborníků. Droga již byla vytvořena a vykazuje vynikající výsledky.”

To je mi ale zajímavé. Dva úplně stejně vypadající lidé. Jeden z Česka, druhý z Ukrajiny, jeden se jmenoval Marek Horák, druhý Pavel Melnyk, oba však vymysleli úplně stejný lék, oběma

pomáhali odborníci z jakési Národní univerzity, oba se objevili na Evropském kardiologickém kongresu a oba sklidili takový úspěch, že jim lidé tleskali 10 minut. To už je hodně velká náhoda.

Další výsledek pochází opět z Ukrajiny, tentokrát je to ale varování člověka, který upozorňuje lidi na to, že je článek o studentovi lež a celé je to podvod. Zbytek výsledků tvoří různé další ruské a ukrajinské články, které sice všechny pocházejí z jiných webů, jejich obsah je však stejný jako u již uvedeného facebookového statusu.

Máme tu ale ještě jeden obrázek, který můžeme ověřit, a tím je fotka údajně nejznámější české kardioložky Michaely Babincové. Stačí chvíle hledání a zjistíme, že na té fotce není žádná kardioložka, nýbrž neznámá žena, jejíž fotka bývá často používána v různých módních časopisech jako příklad ženy s blondatými vlasy, např. zde. A po zadání slovního spojení kardioložka Michaela Babincová do Googlu také nenalezneme kromě pár profilů na sociálních sítích téměř nic.

A co ta Národní univerzita, která byla v článku zmiňována? V Česku žádná taková není, ale několik “Národních univerzit” je na Ukrajině, např. Užhorodská národní univerzita nebo Oděská národní univerzita.

Vraťme se ale k samotnému článku a především k webu, na kterém je umístěn. Web lifeblg.ru se snaží tvářit zpravodajsky, a proto nad článkem o zázračném studentovi najdeme také několik dalších odkazů, které vypadají jako články, např. článek s názvem “Kdo se dostane do nového parlamentu?” Odkazy na tyto články jsou však nefunkční a nic na nich nenajdeme. Slouží pouze k tomu, aby si lidé mysleli, že jsou opravdu na zpravodajském portálu.

A komu vlastně lifeblg.ru patří? To je u tohoto typu stránek těžké zjistit. Existují sice nástroje na zjištění vlastníků internetových domén, např. Whois, většina majitelů tohoto typu stránek však skrývá svoji identitu, což platí i o této stránce, takže se bohužel nic nedozvíme.

Pojďme si tedy shrnout, co jsme zjistili. Článek je jeden velký podvod, který se snaží přesvědčit lidi, aby si onen “zázračný

lék” koupili. Nachází se na pochybném ruském serveru a z největší pravděpodobností pochází z Ukrajiny, není u něj uvedeno jméno autora, zdroje, ze kterých čerpal a nelze zjistit ani vlastníka webu, tváří se zpravodajsky a chybí v něm upozornění na to, že se jedná o reklamu, je v něm spousta chyb, mluví se v něm o neexistující univerzitě a postavy v něm jsou zcela fiktivní. Z tohoto důvodu lze pochybovat i o účinnosti tohoto léku. Ta nejlepší možná varianta, která se po objednání léku může stát, je, že vám lék přijde, ale nebude fungovat. I to je sice špatné, ale mohly by se stát i horší věci, např. že by podvodníci z této stránky po zadání platebních údajů vysáli všechny peníze z vaší platební karty, nebo že by lék mohl silně poškodit vaše zdraví. Tak či tak, zkoušet to raději nebudu.

A jaký jednoslovný výraz bych použil pro popsání mého pocitu z přečteného článku? Znechucení. Jsem znechucen tím, že si někdo dal tu práci a vytvořil web, který zneužívá naivity, stáří nebo technických neznalostí některých lidí, kteří si jej přečtou. Já jsem na článek málem naletěl, stačila však chvíle ověřování a zjistil jsem, jaká je pravda. Někteří lidé si však informace ověřovat neumí, a snadno tak uvěří jak různým článkům z dezinformačních webů, tak podvodným reklamám jako je tato. Nemusíme však propadat panice, bohatě postačí trochu osvěty. Já jsem například své prarodiče kdysi před falešnými zprávami a internetovými podvody varoval a dnes se již snaží kriticky přemýšlet nad vším, co si přečtou na internetu, v novinách nebo vidí v televizi. A když už je toho na ně moc, zavolají mi, že o něčem slyšeli a neví jistě, jestli je to pravda a já usednu k počítači a informaci jim ověřím. Lidé, kteří čtou články z dezinformačních webů, většinou nejsou hloupí. Často se jedná o lidi, kteří se už ztratili v záplavě všech možných zpráv z různých zdrojů a je pro ně jednodušší si přečíst pár krátkých titulků o tom, jak chystá vláda spiknutí proti lidu, než se zaobírat nějakými odbornějšími a důvěryhodnějšími zprávami, nebo si ověřovat informace. Když se těmito lidem budeme vysmívat, ničemu tím nepomůžeme. Když jim ale slušně a trpělivě zkusíme vysvětlit, jak si mohou zjistit jméno autora článků, vyhledávat pomocí různých klíčových slov nebo obrázků, je

velká šance, že nás poslechnou, a až se jim příště zobrazí nějaký článek o tom, jak očkování způsobuje autismus, nebo třeba již zmiňovaná reklama na zázračný lék od sedmnáctiletého studenta, pokusí se informace ověřit podobným způsobem jako já v této slohové práci.